

עפ"ת 49758/02/23 - מוחמד סלימאני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49758-02-23 סלימאני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 510033/2018

בפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס
המערער מוחמד סלימאני
ע"י ב"כ עו"ד שוקי זידאן
נגד מדינת ישראל
המשיבה ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז צפון

פסק דין

1. זהו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת מנאל חליחל-דיאב) מיום 25.12.2022 (ת.ד. 10245-06-19) ולפיה הורשע המערער בביצוע עבירות שעניינן תאונת דרכים לה גרם.
2. נגד המערער הוגש בבית המשפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21ג לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961, אי שמירה על רווח, לפי תקנה 49 לתקנות, והתנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות.
3. על פי כתב האישום, ביום 17.11.2018 בשעה 14:30 נהג המערער ברכב פרטי מתוצרת פולקסווגן בכביש 75, מכיוון כללי נהלל לכיוון כללי טבעון. המערער נהג בחוסר זהירות וללא תשומת לב מספקת לתנאי הדרך והתנועה בה ובהגיעו לצומת ישי, הוא לא שמר על רווח מספיק מרכב מסוג אאודי שנסע ועצר לפניו (להלן: **רכב האאודי**). עקב כך, התנגש המערער עם חזית רכבו בחלק האחורי של רכב האאודי, שמעוצמת ההתנגשות נדחף לצד ימין והתנגש ברכב מסוג פיג'ו (להלן: **רכב הפיג'ו**). כתוצאה מן התאונה, נפגעו חמישה אנשים וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.
4. המערער כפר בבית המשפט קמא בעצם הנהיגה ברכב ובאחריותו לתאונה (פרוטוקול מיום 19.2.2020). לטענתו, אמו היא שנהגה ברכב ולא הוא. משכך, נוהל הליך הוכחות, במסגרתו העידו מטעם המאשימה בוחן התנועה, שוטרים שערכו דו"חות פעולה, נהג רכב האאודי, נהג רכב הפיג'ו (להלן: **קדח**) ונוסעת מרכבו. מטעם ההגנה העידו המערער, אמו ואחותו. בסיום ההליך, סיכמו הצדדים טענותיהם.
5. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, נקבע כי המערער הוא שנהג ברכב והיה אחראי לקרות התאונה. בתוך כך

הסתמכה כב' השופטת קמא על דו"חות הפעולה שערכו השוטרים, שלפי הממצאים הגיעו ראשונים לזירה ותיעדו בצילומים את שראו, לרבות תמונה בה נצפה המערער יושב בכיסא הנהג ואמו בכיסא שמימיו; על עדות אותם שוטרים בבית המשפט; על דו"ח בוחן התנועה ועדותו בבית המשפט; על הודעתו של קדח במשטרה, שם תיאר כי ברכב המערער נהג "צעיר לערך בשנות העשרים לחייו" ועל עדותו בבית המשפט, במהלכה הוא הוכרז כעד עוין. כן התבססה הכרעת הדין על הגרסאות שמסר המערער בחקירתו במשטרה ובבית המשפט ועל גרסת אמו, על הסתירות שנפלו בין כל אלה, על פגיעתו של המערער התואמת לפגיעת נהג ברכב ועל עדויות הנוסעים ברכבים המעורבים. במסגרת הכרעת הדין נדונו ונקבעו ממצאים גם בנוגע לאופן קרות התאונה, אשר הביאו בסופו של יום למסקנה כי המערער גרם לתאונה עקב כך שלא שמר מרחק מרכב האאודי ומכאן הרשעתו.

6. במסגרת הערעור טוען המערער, כי אמו היא שנהגה ברכב ולא הוא. כפי שטען בבית המשפט קמא, בעקבות התאונה נפתחה כרית האוויר של הנהג, אמו איבדה את ההכרה והטלפון נפל על רצפת הרכב ליד דוושת הנהג ולכן הוא משך אותה לכסא שליד הנהג בו הוא יושב, ירד מן הרכב ועבר לכיסא הנהג, שם חיפש את הטלפון וחיג לאביו שהגיע למקום. התמונות עליהן נסמכה המשיבה תומכות לטענתו בגרסה זו. השוטרים הגיעו לרכבו רק לאחר שהמערער ביצע את הפעולות האמורות ולאחר הגעת הפרמדיק ורק אז צילמו אותו כשהוא יושב במושב הנהג, כשחצי מגופו מחוץ לרכב. עלו סתירות בגרסת השוטרת ובינה לבין עדות השוטר, להן לא יוחס משקל בהכרעת הדין, כמו גם לכך שהם לא זכרו פרטים עליהם נשאלו. השוטרת לא לקחה את פרטיו של עד ניטראלי שלפי עדותה היה במקום, לא נגבתה הודעה מאביו של המערער ומאחותו, מהפרמדיק ומהנוסעים הנוספים ברכבו של קדח. בוחן התנועה הגיע למקום רק מאוחר יותר וכבר אז טען המערער כי הוא סבל מפגיעה בכתף עוד לפני התאונה, דבר הנתמך לטענתו גם במסמך רפואי שהגיש. הבוחן איננו מומחה רפואי ואיננו מוסמך לקבוע כי החבלה נגרמה מחגורת הבטיחות. הבוחן גם לא חקר את שאר המעורבים בתאונה ואת אנשי מד"א. המערער הצביע על סתירות בהודעתו של קדח במשטרה, להן לטענתו לא ניתן משקל ולא נמצא להודעתו דבר לחיזוק. עוד טוען המערער כי עלה מן העדויות שלנהג האאודי היה אשם תורם, בכך שנסע מהר ובלם בפתאומיות לפני כניסתו לצומת המרומזר שהתחלף לאדום, אך המשיבה לא מצאה לנכון לחוקרו ובכך נקטה באכיפה בררנית.

7. בפתח הודעת הערעור צוין אמנם כי מדובר בערעור על גזר הדין, אולם לגופו של עניין מדובר בערעור על הכרעת הדין המרשיעה ולא נטענו ע"י המערער טענות לעניין העונש שהושת עליו.

8. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הערעור, אשר תוקף ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הכרעת הדין מנומקת ונותנת מענה לכל טענות המערער. הובאו לבית המשפט קמא ראיות רבות לכך שהמערער הוא שנהג ברכב, לרבות הודעתו של קדח שהוא עד ניטראלי. גרסת המערער כי הוא לא נהג ברכב הועלתה רק לאחר שאביו הגיע למקום התאונה וזאת משום שלמערער אין כיסוי ביטוחי. אין להתערב גם בקביעה כי המערער הוא שהיה אחראי לתאונה, אשר נסמכת על קביעתו החד משמעית של הבוחן ועל העדויות.

9. לאחר שעיינתי בכל המסמכים ובהודעת הערעור ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

10. הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא רק בנסיבות חריגות (ע"פ 2132/04, סלים קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007); ע"פ 9216/03, ז'אן אלרז נ' מדינת ישראל (16.1.2006)).

הערעור דנן, שכל כולו נסמך על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, איננו נמנה על אותם מקרים חריגים. אדרבה - מצאתי כי בהכרעת הדין נתנה כב' השופטת קמא דעתה לכל טענות המערער ולכל העדויות והראיות המהותיות, ייחסה את המשקל הראוי להן ולגורמים הרלוונטיים להכרעה ולא נמצא כל פגם או טעם המצדיק התערבות בה.

11. נוכח כפירת המערער בעצם הנהיגה ברכב, בדין מיקדה כב' השופטת קמא הכרעתה בעניין זה. מעיון בחומר הראיות מצאתי כי יש ממש בקביעתה, כי גרסת המערער כפי שהועלתה בבית המשפט קמא, ולפיה הוא משך והעביר את אמו, בעודה מחוסרת הכרה, ממושב הנהג למושב שלצד מושב הנהג, לא זו בלבד שהיא לא נטענה קודם לכן, אלא שנמצאו בה סתירות מהותיות והיא איננה מתיישבת עם הגיונם של דברים.

12. טענתו היסודית של המערער כי אמו היא שנהגה ברכב, לא הועלתה על ידו מיד לאחר התאונה, אז הוא אף מסר לשוטרת שהוא סובל מכאבים בחזה "מהחגורה עקב התאונה". הגרסה ולפיה אמו היא שנהגה ברכב, הועלתה לראשונה מפי אביו, אשר הגיע למקום רק לאחר התאונה וממילא לא היה עד לה (דו"חות פעולה ת/15, ת/18). גם אז, לא נטען כי המערער משך את אמו למושב בו הוא ישב קודם לכן, אלא שהם "החליפו מושבים". גם בהודעתו של המערער במשטרה יומיים לאחר התאונה, הוא לא טען כי משך את אמו כאמור אלא "אני יצאתי מהרכב והתחלפתי עם אמא שלי שיטפלו בה" (ת/11). בצדק נתנה כב' השופטת קמא לעובדות אלה משקל של ממש בהכרעת הדין.

13. הקביעה בהכרעת הדין אודות סדר הגעת השוטרים והצוות הרפואי למקום, מעוגנת אף היא בחומר הראיות ואין מקום להתערב בה. אף אם השוטרים הגיעו לרכבו של המערער כעבור 10-15 דקות מזמן התאונה, כטענתו, אין בכך כדי לגרוע כהוא זה מקביעת הממצאים העובדתיים בנוגע לנהיגתו ברכב ולאחריותו לתאונה, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

14. גם בקביעת הממצאים אודות פגיעת המערער בחזהו, המחזקת את המסקנה שהוא זה שנהג ברכב, לא נפל כל פגם. אמרתו של המערער במקום התאונה ומיד לאחריה כי הוא סובל מכאבים בחזה בעקבות התאונה וכתוצאה מחגורת הבטיחות (ממנה הוא חזר לאחר מכן), בנוסף להודעה שמסר במשטרה, שם חשף סימני חבלה בצד שמאל של החזה ואדמומיות רבה, בצירוף חוות דעתו של בוחן התנועה, היה בהם כדי לבסס כדבעי התאמה כאמור. בוחן התנועה אמנם איננו רופא, אולם הוא בהחלט בעל מומחיות וניסיון מקצועי המאפשרים לו לקבוע התאמה שכזו. המסמך הרפואי שהציג המערער הוצא כארבע שנים לאחר התאונה, הוא מתייחס למצבו הרפואי של המערער משנת 2016 וזאת ביחס לאיזור הכתף, להבדיל מן החזה, כך שממילא לא היה בו כדי לסתור את אותן ראיות המבססות את הממצא ולפיו המערער הוא נהג ברכב.

15. בנוסף לממצאים האמורים, ביססה כב' השופטת קמא את מסקנותיה על הודעתו במשטרה של העד קדח, שם הוא טען, ברחל בתך הקטנה: "ואז הגיע רכב פסאט נהוג על ידי נהג צעיר לערך בשנות העשרים לחייו. ואתו ברכב ישבה אמא שלו לידו ופגע באאודי" (ת/1). לא נפל פגם בהכרזתו של קדח כעד עוין ובהעדפת הודעתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט ובניגוד לטענת המערער, יש בכל שאר הממצאים והראיות שפורטו בהכרעת הדין ולעיל, כדי לחזק דיה הודעה זו מהותית.

16. הראיות והנימוקים עליהם מושתתת הכרעת הדין, די היה בהן כדי להצדיק את הרשעת המערער בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום ואין בטענותיו אודות עדים נוספים שלא נחקרו כדי לגרוע ממסקנה זו. המערער לא הוכיח טענתו לאכיפה בררנית, מקום בו נמצאה כי אחריותו לתאונה מלאה, דבר שאף הוא בוסס היטב בהכרעת הדין.

17. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ג, 16 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.